

DĚDIČNOST.

Václav Štuka.

Bartoloměj Kotyza, když konečně zjisti pravou podstatu věci, když se totiž přesvědčil neklamně, že ženinou nevěrou bude co nejdříve rozvrácena sousedova domácnost, několik nocí nemohl rozlétním usnouti.

licitátor, holdující eizozemským kazimlívám.

Kotyza, Luňáčekův soused, se domníval, že jedině on je povolán od Boha, aby potměšilou pověst postavil na nohy přímého důkazu. Krejčovské povolání, nutí ho, aby pobýval po celý den ve svém bytě, bylo osmetné starostlivosti Kotyzy hlavní příčinou.

"Já takhle odpoledne," zpěvavě protahoval Kotyza slabicky důvěrného povídání, "střihám právě pro pana kontrolora Brabence na kalhoty a dveře mám do chodby trochu otevřeny, abych se v té peči u nás neupekl. Střihám, střihám, člověka pozná člověk podle chůze!

pisech, aby si na nevěrnici počítal, aby si dal udělati ku dveřím u bytu druhý klíč, aby sebral tašku, řekl, že jede na noční turu a že se vrátí až druhého dne v osm hodin ráno.

"Krejčí Kotyza trápil se konduktérovou nedovídností, jako kdyby šlo o jeho vlastní neštěstí. Kde koho chytal a svěřoval se mu se svým trápením. Navštívil za tou příčinou i mistra Cháberu u jeho vzdůlném "atelieru", ač neměl mistr v domě pověst o mnoho lepší nežli Putifarka ve starém zákoně. Mistr Chábera vyslechl Kotyzu a jeho stěžky zcela přátelivě.

"Škoda, že nejsoo fotograf amatér," prohlásil znalecky, "mohl by tu nepolehku zachytit na desku, a byl by to důkaz, že by porazil i doktora Mikysku z prvního patra. Co se mne týče, já jsem úplně chladný pro tuto nepolehku. Věděl, to bylo a bude, co je svět světem."

Malířova rada byla dobrá, ale jen pro fotografa, ne pro krejčího. Ostatně zatvrzelého paroháče nebyla by přesvědčila ani zdářilá fotografie. Kdo je raněn slepotou — a konduktér byl již raněn zcela určitě — tomu nepomůže nikdo na světě.

Na konce ověšená celá věc i obyvatelstvu žižkovského domu, zpráva o jednotlivých podobnostech z konduktérových domácností nikoho už neuváděla u vytržení, nebyla ani nejzvláštějším klepnám lahodnou počoutkou.

Nikdo už se o konduktéra nezajímal, jediný krejčí, jemuž se stalo konduktérovou neštěstí utkvělou myšlenkou. Kotyza hledal sousední byt nyní zrušivěji než dřívě. Bylo pořád leto, proto mohl mítí dveře na chodbu ustavičně otevřeny. Obracel k nim oči vytvářející neží k svému štěstí. Když na krejčovském stole střihal připravené látky, uši měl napjatý jako pytlák na čekání. Ovšem, neustále nadarmo. "Je jejich štěstí, že nemají rodinu, to by děti měly moc pěkně vychováni, kdyby se musily dívat na takovou Sodomu a Komoru!" rozpravěl sám se sebou.

"Komise pro opustěné děti by se jíh musila ujmouti!" Konduktérova rodina byla bezdětná zrovna jako rodina krejčího. Kotyza děti nemoohl mítí z prajednoduché příčiny, že žil a krejčoval sám a sám. Utekla mu manželka už po roce manželství, znechutila se jí Kotyza hloubavě a podezřívavě mysl. Nežalil na ni, jen jí podezřívavě. Vábece podezřívavě všechny lidi na světě. Takto o sobě říkal, že je dovece a že už se nebude ženiti pro organickou vadu. Vymyslí si to, aby nebyl znepokojován odnikud nevěstami.

Z ulice sálalo spruové horko, prodíralo se okny do bytů, výheň psích dnů rozlévala palčivé vlny sem a tam. Po rozpálených dnech horké noci! Malátnost umrtvovala údy i mozek. O krejčovskou práci ne a ne zavadit! Mrtvá sasona byla! Teď by bylo nejlip vyjetí si někam do přírody, kdyby bylo kama a ke komu! Krejčí jezdit posledním vlakem nočním na jirenskou zastávku, přespával do rozbřesku na kraji borového lesa na starém cestovním plaidu, a když se rozbřesko, chodil shrbený po lese a hledal houby. Jedl a hledal jih obydlené, kde nerostly. Naučil se letním jízdnám od sousedů na žižkově. Zástupy lidu vypravovaly se do starého lesa Vydřehole, a s nimi jezdit i krejčí Kotyza.

Byly to probřené letní noci ne-daleko nádražní zastávky. Krejčí ležel natažen naznak na plaidu a díval se na ztemnělou a z nemáhlá promodrávajících oblohu. Starý známý hvězdy, jedině věrně přitěkný se zmysleného mládí, zamrkávaly třpytící na ohromné klenbě. Táhlá píseň lesa žuměla krejčímu do napjaté poslouchající uši, jednotvárně zvuky nekonečného šumotu prolnávaly se a vychladlé v duchu až do parů a jáka křídly, hluboko vnikašíc do těla, hladily všecko po lůta v něm nahromážděnou bolest. Prudčí dychtiví, než byl krejčí, vydá-

vali se dokonce, opouštějíc pravidelné zaměstnání, spíše huňní vnitřním pudem než lačností po penězích, na chmel. Na den se krejčí vrátil do Prahy a v noci byl v lese. Duše se mu odtrhla od všedního života, od všedních starostí. I šizráva a žlučovitá podezřívavost v něm uníkla. Dvěře jeho chudého bytu byly zavřeny, protože krejčí ve dne vyváděl, nahražoval si noci, probřené v letním lese. A poněvadž se hlavní podpichovatel odmlél, odmlél se záhy celý žižkovský dům; co se dělo u konduktéra, připadalo všem tak neobyčejné o- byčejným, že se nikdo nestaral o ty věci.

Bylo by to upadlo v úplné zapomnění, kdyby s návratem podzimu a s ustálením starého všedního života za kterési deštivé neděle záříjové, kdy ulicemi profukoval neklamně chladný a ještě horší věci věstící vítr, neotřásla žižkovským domem překvapující událost. Konduktéra Luňáčekovi utekla žena. Kdyby byla utekla se starým domácím přítelem, listonosem Kodíčkem, bylo by to nikoho nepřekvapilo, snad ani ne jejího manžela. Ale ona utekla s jiným, s kým, nevěděl nikdo. Zanechala doma manželov dopis, že si z něho nikdo nevybral jistoty. Konduktér s ním chodil od bytu k bytu, všichni ho četli, četl ho krejčí Kotyza, četl ho "doktor" Mikyska, četl ho mistr Chábera a konec konce nevěděl nikdo, co je, kromě několika nemyšlů, v něm. Když ho četl listonos Kodíček, trásl se mu ruce jako huspenina. Nebyla to bolest, že mu utekla, byla to uražená ješitnost, co jím cloumalo.

"Tak dlouho jsem se s ní tahal se vši solidností a mně ani muk, ani čárku!" šeptal spíše pro sebe než pro publikum. Krejčí Kotyza přeslapoval na chodbě nejistě a schliple jako o- pařený krocan. V hloučku pobouřených obyvatelů žižkovského domu, o nepředvídané události hlasitě debatujícím, krejčího hlas tentokrát nebyl slyšán. Zkoprněl hrázou! "Já to tuší!" chtěl říci, ale slova mu nechtěla z hrdla.

"Je to únos a není to únos," rozebíral tuto věc právníky sollicitátor Mikyska, "vlastně, že by to byl únos, o tom nemáme přímého důkazu, na soud by se s tím nemo- hlo, to by se to pěkně prohrálo. Aby to byl únos, musil by tu býti také únosce a my máme vlastně jenom unesenou."

Nejpodivněji choval se konduktér. Misto, aby plakal a zoufalstvím rval si vlasy, smál se blaže- ným tichým směchem. "Je pryč!" opakoval si spoko- jeně. "Čert ví, kde je jí konec!" Ale dlouho se nesmál konduktér. Téhož dne večer přistěhovala se k němu tehyně z Brévnova. Proklela nezdárnou dceru do sedmi pekelných hloubek, že zeté neposlušnou; už za týden to zavánělo romantikou; tehyně byla sice už padesátá, ale dosud mrštná a výřečná osoba. Nejprve se chy- tila se zetěm, poněvadž ho měla nejlíbše, pak zrovna se chytla s krejčím. Krejčí to způsobil svou prostofekostí. Zastavoval se s lidmi a dělал dvojsmyslné narážky o konduktérovi. Za listonosem Kodíčkem se zavřela země, přestal navštěvovati pohostinný dům.

Najednou se karta obrátila. Luňáček byl s černým služebním va- kem a služebním luernou na tuře, krejčí Kotyza střihal pro pana kontrolora Brabence na zimní kal- hoty a měl dveře na chodbu po- někud pootvřeny. Zdola po scho- dech se ozvaly nejisté kroky, dvě- re u Luňáčků ani neklapy. Krej- čí hladově vykoukl a zahlédl je- ště véas listonosovu pružnou po- stavu. Dech se v něm zatajil hrá- zou; nebylo pochybností, listonos byl už zase zapleten s kondukté- rovou tehyní.

"A vědí, co to je?" ptal se mistr Chábera ve svém "atelieru", když se krejčí jemu prvouu svěřoval se svými novými do- muškami. Ovšem nevěděl, co to je. "Atavismus je to, věd!" vy- kládal mistr Chábera, "tak zvaná dědičnost, a my se toho ještě do- očkáme, že ten chlup sem bude b- hat také za babiškou, až mánu odnese konduktérovi čert! Mezi námi já bych rád viděl člověka, který konduktérovi unese tuble čarodějnici, ale oní uviděl, až jí přeci unese, že se sem hucel nast- hově babička, teda probřené, a že se to bude všechno opakovat do ne- konce!"

Hoden odporučení. "Lék, jako jest Severův Regu- látor, jest hoden odporučení širo- kým vrstám lidu jako vřetěný prostředek v různých chorobách žen..."

Sdružení českých lékařů v Omaze a So. Omaze. DR. ŠRÁMEK J. M. sev. záp. roh 8. a Hickory ul. Tel. Douglas 6645.

Čeští květináři. Bratři Janouškové (Prospect Hill Florista). Květiny na svatbách, pohřbách a ji- ným dekoracím.

FRANK BRODIL majitel feznického a uzennářského závodu. 1250 již. 13. ul. Tel. Doug. 4333.

JOHN J. OSTRONIC praktický plumbař, licencovaný pro Omahu a South Omahu.

V. F. KUNCL. 8. 1244 So. 13th St., Omaha.

James Corr Electric Co. Nejlepší místo ve městě k o- patření si elektrického zařízení.

Laciné dříví. Choome Vám prodati dříví pro Vás dům a stáj. Pošlete Vám roz- počít k bezplat- němu uvážení

6 1/2% PRVNÍ Markyče. Na nové domovy - obnáší \$300 do \$2,500.

Dr. Chas. Rosewater český lékař. Úřadovna: 210 Bee Bldg., OMAHA.

Kotěra & Sloup vlastní hojně zásobený obchod grocerní a železářský.

LOUIS BERKA, český právník a veřejný notář 336 Bee Bldg., Omaha

7% NA VAŠE PENÍZE ZARUČENÉ. HOME BUILDERS INC. OMAHA

Dr. F. A. Sedláček OMAHA, NEB. ÚŘADOVNA: 1270 So. 13th Street

Jan Yirák český pozemkový a pojišťovací jednatel. Čtění krajané! Kdo byste si přal

Chcete se naučit anglicky za tři měsíce? Objednejte si u nás učeb- nici profesora Zmrhala: "Anglicky snadno"

POKROK PUBLISHING CO. 1417-19 So. 13. Str., Omaha, Nebr.

Nejmodernější Roznický a Uze- nářský závod. CYRILL HROMBK

Modní svět. 1410 — Dámské ozdobjné límce (fichus). — Střih ve 3 velikostech: Malá, střední a velká.

1410 — Dámské ozdobjné límce (fichus). — Střih ve 3 velikostech: Malá, střední a velká. 1428 — Dressing sack a čepceček pro dámy.